

A
ROMANA legszebb
történetei

Széles a világ
– nagy a szerelem

Helen Bianchin

Aki a virágot szereti

Margaret Way

Nyíló tavirózsák

Carol Marinelli

Rózsza tövis nélkül

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Helen Bianchin, 2002 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

Eredeti címe: *A Passionate Surrender* (Harlequin Mills & Boon Presents)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2008)

• *Magyarra fordította:* Mesitsné Tóth Andrea

© *Margaret Way, 2003 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

Eredeti címe: *Outback Bridegroom* (Harlequin Mills & Boon Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• *Magyarra fordította:* Erős László

© *Harlequin Books S.A., 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

Eredeti címe: *Blackmailed into the Greek Tycoon's Bed* (Harlequin Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Mészáros Éva

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 37. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-700-2

• *Kép:* Shutterstock

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Helen Bianchin

Aki a virágot szereti

1. FEJEZET

– A fenébe! – káromkodott Luc Dimitriadesz. Ledobott egy faxot az asztalra. Az elmúlt kilenc napban felesége minden lépését megfigyeltette, és szembesülnie kellett néhány meglepetéssel. Az egyik gyanakvást keltett benne. Önkéntelen mozdulattal megragadta a mobiltelefonját, és beütött egy számot.

– Adja nekem Marc Andreaszt! – utasította kurtán a titkárnőt.

– A doktor úrnál beteg van.

– Ez sürgős – mondta erre nyersen a férfi, és bemutatkozott. – Fogadni fogja a hívásomat.

Kicsivel később már az orvossal beszélt, szigorú arccal. Aztán letette a telefont, felállt, és a hatalmas ablakhoz ment. A város és a kikötő csodálatos látképe tárult elé. A ragyogó kék tenger, a változatos méretű és formájú, égbe törő irodaépületek, csupa rideg acél és üveg. Szerény bárkák ringtak lomhán az öbölben. A férfi látta Sydney hídjának jól ismert boltívét és az operaház jellegzetes épületét. Minden ismerős volt. Ám őt most nem hatotta meg a látvány. Eszébe jutott rövidke házassága, a húszas évei elején, amikor elvette gyermekkori szerelmét, Emmát. A nő életének egy baleset vetett hirtelen tragikus véget, mindössze egy hónappal az esküvő után. Akkor gyászában belevetette magát a munkába, és számtalan sikert aratott az üzleti élet küzdőterén. Az újránősülés nem szerepelt a naptárában. Az elmúlt tíz évben volt része egypár válogatott kalandban... szó se róla, ám nem fogadott hűséget senkinek. Amíg nem jött Ana, az egyik vállalatvezetőjének a lánya. Ana gyakran segítette ki özvegy apját különböző közös munkák során. Csinos volt, intelligens, a húszas évei közepén járt, és ragyogó humora volt. Ami azonban még ennél is többet jelentett, nem rettentette el a férfi társadalmi rangja, sem óriási vagyona. Jártak néhány hónapig, élvezettel bújtak együtt ágyba, és Luc Emma halála óta most először ébredt tudatára a saját halandóságának és a felhalmozott vagyon felelősségének. Szükségét érezte, hogy megossza az életét egy nővel, hogy gyerekeik szülessenek, és hogy közös jövőt építsenek.

Nem is kívánhatott volna jobb feleséget magának, mint Ana. A lány tökéletes volt, ő pedig irigylésre méltó életet biztosíthatott neki. Az esküvő csendesen zajlott, csak a legközelebbi rokonokat hívták meg. Hawaiira utaztak néhány hétre nászútra, azután pedig könnyedén ráhangolódtak a munkás hétköznapiakra.

Egy évvel később sötét felhő jelent meg a házaspár egén, melynek neve is volt: Céline Moore. Ez a nő valaha Luc szeretője volt, nemrég vált el, és kitartóan iparkodott, hogy bajt keverjen.

Luc nem szívesen gondolt vissza azokra az alkalmakra, amikor Céline készakarva kényszerítette kellemetlen helyzetekbe. Olyanokba, melyeket Luc tapintatosan és távolságtartón tudott volna megoldani. Céline nem hallgatott senkire, és hajthatatlansága megbocsáthatatlan bűn volt Ana szemében.

Nemrégiben egy reggeli mellett lezajlott vita olyan rosszul végződött, hogy mire aznap este Luc hazaért, azt kellett látnia, hogy Ana összecsomagolt, és elrepült az Aranypartra. Üzenetében megírta, hogy „szüksége van néhány napra, hogy átgondoljon bizonyos dolgokat”. A néhány nappól kilenc lett, majd a legutóbbi harminchat óra eredménye számos nem fogadott hívás, meg nem hallgatott hangüzenet, valamint megválaszolatlan sms volt. Amikor Luc rákérdezett, Ana apja esküdözött, hogy ő sem kapott választ a lányának küldött üzeneteire. Rebeka, Ana húga és egyben üzlettársa szintén semmit sem tudott Ana hollétéről azon kívül, hogy a nővére lefoglalt egy szállodai szobát az Aranyparton. Csakhogy amikor érdeklődtek utána, megtudták, hogy Ana néhány nappal a bejelentkezése után már ki is költözött. Ekkor Luc nem habozott tovább, felfogadott egy magánnyomozót, aki részletes jelentést küldött neki. Ebből kiderült, hogy Ana tettei igazolják Luc gyanúját. A közelmúltban kivett lakás és a munkavállalás nem éppen rövidke kikapcsolódásra utalt. Luc gondolatai folyton a felesége körül jártak, számos megoldás motoszkált a fejében. Az is eszébe jutott, hogy elmegy Anáért, felkapja, és egyszerűen hazahozza, ahogy őseink

tették, amikor leányt szöktettek. Egyvalamit azonban már biztosan tudott. Nem lett volna szabad elengednie Anát hosszabb időre. Felesége meglepetésszerűen cselekedett, majd megpróbálta eltüntetni a nyomokat, de sikertelenül. Nem hitte, hogy a férje megengedi neki, hogy önállóan élje tovább az életét.

Luc irodája asztalán megcsörrent a telefon. A férfi átment a szobán, hogy felvegye.

– A pilóta a gépen van, az autója pedig a bejáratnál várja. Petrosz összeállítja a csomagját, mire ön a kapuhoz ér – hangzott az udvarias jelentés.

– Köszönöm.

Egy órával később Luc már a magánrepülőjén ült, belesüppedt a négy puha karosszék egyikébe, és készen állt a felszállásra.

– Menjen ebédelni!

Ana letépett egy szalagot, csinos masnit kötött belőle, és az olló élével felpödörte a végeit, majd az elkészült rózsacsokrot odébb rakta. Harmadik napja dolgozott segédként ebben a virágboltban, Main Beach előkelő negyedében. A minap tért be ide először, amikor néhány szál virágot akart venni a frissen bérelt lakásába, hogy otthonosabbá tegye, és akkor feltűnt neki a tulaj feszült viselkedése. Tréfálkozva megjegyezte, hogy elkelve ide egy kisegítő, és megemlítette jártasságát a virágkötő szakmában. Azt azonban megtartotta magának, hogy fele részben ő is tulajdonosa egy ilyesforma virágüzletnek Sydneyben. Hihetetlen, de ilyen egyszerű volt munkát szereznie. Úgy tűnt, a sors ez alkalommal a segítségére sietett, bár átmenetileg el kellett hagynia Sydneyt és a férjét.

Gyönyörű kora nyári nap volt, és simogató, lágy szellő fújt az óceán felől. A szokásos déli csúcsforgalom uralta a Tedder sétány kávézóit. Ana átment a másik oldalra, kiválasztott egy üres asztalt, és leült. Hamarosan leadhatta rendelését, és már bele is kortyolhatott a finoman hús ásványvizébe. A pincérlány percek alatt kihozta a gőzölgő zöldsárga rizottót. Ana felvette a villát, és hozzálátott a remeknek ígérkező fogáshoz. A szomszédos asztalnál a vendégek társalgása és a főutcán araszoló, parkolóhelyet kereső járművek halk morajlása kellemes háttérként szolgált.

Drága autók vagyonos tulajdonosai sétálgatnak errefelé, hogy leüljenek egy kávézó teraszára a barátaikkal ebédelni. Ez az ebéd azonban sokkal inkább arról szól, hogy kikkel látják őket ott üldögélni, mintsem arról, hogy éhesek, és esznek valami finomat. Ana szerette ezt a légkört, és az sem tántorította el, hogy ez a hely nagyon hasonlított Sydney előkelő kerületeire. Persze könnyű elfojtani a vágyat, melyet az iránt a város iránt érzett, ahol született és nevelkedett. Korántsem ilyen egyszerű azonban elfelejteni azt a férfit, akihez több mint egy éve feleségül ment.

Luc Dimitriadesz magas volt, széles vállú, és pimaszul jóképű, úgyhogy megfelelő adottságokkal rendelkezett bármelyik nő fejének elcsavarásához. Ehhez jött még kifinomultsága és nyers férfierőt sugárzó lény, így az eredmény lehengető volt. Ausztráliában született, görög szülők gyermekeként. Kitanulta a bankszakmát, hamar végigszaladt a ranglétrán, és jelenleg olyan állást tölt be a munkahelyén, melyben igazgatói szintű döntéseket hoz. Az örökölt vagyon a magas iskolázottsággal és az agyafúrt üzleti érzéssel egyesülve az ország leggazdagabb és legismertebb személyiségei közé helyezte őt. Ana már találkozásuk első pillanatában megértette, mit jelent a mondás: meglátni és megszeretni. A férfi lélegzetelállító volt. Elemi vágy és vibrálás áradt belőle. Ana mélyen és visszavonhatatlanul beleszeretett. Boldog volt, amikor a férfi megkérte a kezét, és meggyőzte magát arról, hogy a jó házassághoz a férfi részéről elegendő annyi, hogy hűséget fogad, és gondoskodik róla. Az egyik napilap *Az év fogása* főcímmel jelent meg, így adták hírül, hogy Luc Dimitriadesz eljegyezte Ana Stanfordot.

Talán az idő múlása a férfi vonzalmát szerelemmé változtatta volna, és egy nap Ana is elégedett lehetett volna. Luc figyelmes, előzékeny férjnek bizonyult. Olyan volt vele a szex, hogy azért már érdemes élni, a mindennapjaik pedig kellemesen belesimultak az átlagos, megszokott kerékvágásba. Mindaddig, amíg Céline – az a csábító démon! – fel nem tűnt a színen, frissen elváltan és vadászatra készen. Lucot szemelte ki áldozatául. Körmönfont pusztítást hajtott végre. Ana önbizalmát mesterien megkomponált hadjárattal döntötte romokba. Az elvált asszonyka igen okosnak

bizonyult, mert ártó, otromba szavainak mérgező nyilait mindig Luc fülétől tisztos távolságban lőtte ki. Azt színelte, hogy viszonyuk van, randevúkat emlegetett és olyan időpontokat, amikor Luc üzleti úton járt, vagy egy vacsora erejéig meghosszabbította az üzleti megbeszélést. Céline szerint mindez csupán kifogás volt, hogy a férfi vele találkozhasson.

Ana lelkében heteken át fortyogott a kétség és a gyanú, melyet egy csipetnyi düh és féltékenység fűszerezett. Még most is összerándult minden izma, ahogy Céline-re és arra gondolt, mit alakíthat most otthon az a céda. Luc határozott tiltakozása ellenére Ana úgy gondolta, hogy ahol füst van, ott tűznek is kell lennie, s ez a bizonyos tűz talán csak egy apró fuvallatra vár, hogy fellobbanjon. Az ő szemében a hűtlenség megbocsáthatatlan bűn volt. Az első dühödt megjegyzések csúnya, fájó veszekedésekké terebélyesedtek. Mígnem egy szép napon Ana összecsomagolta a holmiját, és az Aranypartra repült. Azon a kézzel írt üzeneten kívül, amelyet otthon hagyott, volt még egy próbálkozása arra, hogy időt nyerjen. Egy szóbeli üzenet, melyet Luc rögzítőjére mondott, ám erősen kételkedett benne, hogy ezzel sokáig távol tarthatja Lucot magától.

– Ana! – szólította meg egy túlságosan is ismerős hang.

A hanghordozás mély volt, és gunyoros. Nem működött az ösztönös hatodik érzéke, mely jó előre felhívhatta volna a figyelmét a férfi jelenlétére. Semmi sem figyelmeztette a váratlan eseményre. Ana felemelte a fejét, és tekintete találkozott férje állhatatos, mélyre hatoló pillantásával. Egyáltalán nem vágyott arra az érzésre, amely most elöntötte. Védtelennek és kiszolgáltatottnak érezte magát. Ott állt legyőzöttként, elkeseredett vesztésként. Hogyan lehetséges valakit ennyire szeretni és gyűlölni egyszerre? Számos magyarázat kavargott a fejében, mellyel indokolhatók lennének furcsa érzései. Azok az érthetetlen, idióta hormonok! Honnan ez a sürgető vágyakozás, hogy mielőbb a férfi karjának oltalmát és ajkának mohóságát élvezhesse? Minden ízében borzongást érzett, a vére szinte forrt. Ekkor csendes, mélyről jövő hangot hallott a bensőjéből. *Ne menj oda!* Ahelyett, hogy hallgatott volna a hangra, elbűvölve itta magába a férfi markáns arcvonásait, elegáns megjelenését.

– Zavarna, ha csatlakoznék?

– Mi van, ha igen?

Halvány mosoly jelent meg a férfi arcán, és magában azon töprengett, vajon a felesége tudja-e, hogy érti a kisdéd játékát.

– Ez csak költői kérdés volt.

Ana állta a tekintetét.

– Akkor miért tetted fel?

Luc leült vele szemben, rendelt egy presszókávét, aztán csak a feleségére figyelt. Ana sápadtnak tűnt, és fogyott néhány kilót, pedig már eleve túl sovány volt. Karikásnak látszott a szeme, ami arról tanúskodott, hogy nem alszik elég jól mostanában, és sötét szembogara is kissé fáradtan fénylett. Mézszőke haját lófarokba kötötte, pedig általában csodás frizurákat viselt. Ana tudta, hogy akárcsak ő, a férje is kiértékeli a látványt, és ez kibírhatatlanul bosszantotta. Félretolta a majdnem teli tányér rizottót.

– Egyél! – szólt a férje halkán, de Ana vészjóslóan tekintett rá.

– Elment az étvágyam.

– Rendelj valami mást!

Ana ekkor már óriási kísértést érzett, hogy hozzávágjon valamit Luc fejéhez.

– Megtudhatnám, hogyan fedezted fel, hol vagyok?

A férfi nem ütközött meg a kérdés hallatán. Tekintete hűvös volt, és kifürkészhetetlen.

– Bár magam is tudom a választ. Felbéreltél egy magánnyomozót – csuklott el Ana hangja.

– Gondolod, hogy ezt tettem?

Felszolgálták Luc kávéját, és a férfi rögtön kérte is a számlát.

– Majd én kifizetem a saját ebédemet – közölte Ana.

– Ne légy nevetséges! – nézett rá dühösen a férje.

Az asszony rápillantott az órájára.

– Mit akarsz, Luc? Azt javaslom, vágj a közepébe, mert tíz percen belül a munkahelyemen kell lennem.

Luc kiválasztott egy tasak cukrot, és beleöntötte a kávéjába.

– Nem, nem kell – jelentette ki közönyösen.

Találkozott a tekintetük.

– Hogy érted azt, hogy nem kell?

– Már nincs munkád, és az albérletedet is felmondtam.

Ana úgy érezte, hogy minden éltető energia egyszerre szökik ki a testéből. Düh és megrökönyödés lett úrrá rajta, szeme elsötétült, az arca kipirult.

– Ehhez nincs jogod!

– De van – felelte a férje, kísértetiesen halk hangon.

Ana nagyon szerette volna megütni őt, és ezt kis híján meg is tette.

– Nem, nincs – rázta hevesen a fejét.

– Vitázhatunk erről, de a vége mindig ugyanaz lesz.

– Ha azt hiszed, hogy visszamegyek veled Sydneybe – kezdte dühödten a nő –, akkor nagyon tévedsz!

Luc tekintete szinte égette Ana arcát.

– Ma délután, ma éjjel, vagy holnap... Teljesen mindegy, hogy mikor – jelentette ki a férfi.

Ana felállt, de a férje átkulcsolta a karját, hogy megállítsa. A sértett asszony gondolkodás nélkül megragadta a cukortartót, és hozzávágta a férjéhez, majd szinte lenyűgözte a rémület, ahogy nézte, amint az játszi ügyességgel elkapja a felé repülő porcelánt, majd visszateszi az asztalra, aztán még össze is szedi a szétszóródott zacskókat, melyekbe a cukrot csomagolták.

– El akarok válni.

Szentséges ég! Ezt meg ki mondta? Attól kezdve, hogy elmenekült Sydneyből, egészen mostanáig csak homályosan merült fel Anában ez a gondolat. Bár töprengett rajta álmatlan éjszakákon már vagy százszor is, de eldönteni mégsem döntött el semmit.

Luc arca elkomorult.

– A válás nem szerepel a listán.

Ana csapdában volt. Érezte, hogy a férfi nem sok lehetőséget hagyott számára azon kívül, hogy megadja magát a rá gyakorolt nyomásnak, így hát visszahuppant a székébe.

– Nincs valami mondanivalód a számomra? – nógatta őt gyengéden Luc, és felfedezte Ana szemében a félelmet.

– Talán annyi, hogy menj el, és hagyj engem békén. Ez elég? – vágott vissza kötekedő hangon az asszony.

– Fuss csak neki még egyszer!

Ana gyomra görcsbe rándult, és alig tudott ellenállni a késztetésnek, hogy oda ne kapjon. Ugye Luc nem tud róla? Nem tudhat... Váratlanul lehűtötte ez a gondolat. Az elmúlt hetekben az öröm és az elkeseredés között hányódott.

– Akkor megkönnyítem neked – próbálkozott Luc halálos szelídséggel. – A gyermekemet hordod a szíved alatt.

– A gyermeket, aki az enyém – vágott vissza Ana elkeseredetten.

– A miénk! – A férje selymes hangjától a nő egész testében megborzongott. – Nem járulok hozzá, hogy hétvégi apukává minősíts, és csupán részidőben láthassam a fiamat vagy a lányomat.

– Szóval ezért jöttél utánam. Mert ezúttal *nekem* van valamim, ami neked kell.

Ana tekintete elsötétült. A szíve sajgott a gyermekért, aki még egy volt vele. Önmagáért, aki szerető férjre vágyott, főként ebben az esendő állapotban, és kételkedett benne, hogy gyermekének apja valaha is szerette őt.

– Inkább egyedülálló anya leszek, mint hogy egy olyan apa mellett neveljem fel a gyermekemet, aki képes megosztani magát a családjá és a szeretője között. Hogyan nőhetne fel egy apróság ilyen körülmények között? Hogyan tanulná meg, mi a helyes és a helytelen, és milyen drága kincs a hűség?

– Szerető? – A férfi hangja csendes volt, és talán túl nyugodt. Anát kirázta tőle a hideg. – Szóval azzal vádolsz, hogy szeretőm van?

- Céline.
- Rendben. Valóban volt vele egy jelentéktelen viszonyom három vagy négy évvel ezelőtt.
- Szerinte annak a viszonyoknak még koránt sincs vége.
- Miért kellene nekem szerető, amikor itt vagy te?

Anának eszébe jutott izgalmas, forró és pezsgő házasesetük, és az, hogy mennyire jó volt Luckal az ágyban.

– A pokolba is! – mondta ki gondolkodás nélkül. – Hiszen te olyan kielégíthetetlen étvágygal vagy megáldva, hogy egy nő már nem is elég neked!

– Ne kényszeríts arra, hogy olyat mondjak, amit később megbánok!

A férfi arcizmai megfeszültek.

– Luc, menj vissza Sydneybe! – Ana olyan volt, mint egy úthenger. Megállíthatatlan. – Semmit sem tehetsz vagy mondatsz, ami rábírna, hogy veled menjek.

– Tényleg nem?

A nő megérezte, hogy a férfinak van még valami a tarsolyában, és nem engedte, hogy behízselő modora elterelje a figyelmét.

– Legutóbb úgy hallottam, hogy az erőszakot egy bíróság sem díjazza.

Lucnak azonban volt még egy aduja, és már nem habozott kijátszani.

– Annál inkább érdekelheti őket a sikkasztás. – Elhallgatott, és csak fürkészte a neje arcvonásait. Az érdekelte, hogy Ana tudott-e korábban arról, amit William Stanford kreatív könyvelés címén művelt az elmúlt hat hónapban.

– Mit mondasz? Nem értettem jól, azt hiszem – kerekedett el Ana szeme.

Luc igyekezett megválogatni a szavait.

– A bank könyvvizsgálói egy sereg számviteli hibát találtak.

– Nekem meg mi közöm ehhez? – kérdezte a nő, és látszott rajta, hogy tényleg nem ért semmit az egészről.

– Nem közvetlenül, de azért igenis van közöd hozzá.

Ana korántsem volt együgyű.

– Arra célzol, hogy az apámat terheli ezért a felelősség? – Igyekezett a hangjával érzékeltetni erős kételkedését. – Nem hiszek neked.

Luc benyúlt a zakója zsebébe, és előhúzott egy összehajtogatott papírköteget, majd a felesége elé csúsztatta.

– A könyvvizsgálók jelentésének másolata.

Ana tétován a köteget nyúlt, kinyitotta, és elolvasta az iratot. Meggyőző volt, és az apjára nézve terhelő bizonyítékkal szolgált. A szakemberek alapos munkát végeztek. Részletes és kimerítő listát készítettek. A dokumentum tartalmazott minden egyes pénzügyi átutalást. Ana fájni kezdett. Sikkasztás, lopás... akármi is a neve, bűncselekmény.

– Nagyon okosan vitte véghez mindezt – vágta oda kurtán a férfi, meglehetősen gúnyval a hangjában.

Magában azonban egyre csak szőtte tovább a gondolatokat; nem tudta eldönteni, az zavarja-e jobban, hogy már két pénzügyi vizsgálat során is átsiklottak a hibák felett, vagy az, hogy az egyik rátermett, vezető beosztású munkatársába vetett bizalmát veszítette el.

– Mióta tudod? – kérdezte Ana iszonyodva.

– Kilenc napja.

Tehát pontosan azon a napon derült ki a dolog, amikor Ana elrepült északra. Csak nem gondolja Luc, hogy ő emiatt jött el otthonról? Az olyan férfiakkal, mint a férje, mindig van egy tervük vész esetére, ha az eredeti terv füstbe megy. Ana nem tudhatta, mi ez a terv, de az nyilvánvaló volt, hogy őt is érinti.

– Mi a szándékod, Luc?

– Nem lesz itt semmiféle válasz. A *mi* gyerekünket – várt ki egy másodpercig – a *mi* otthonunkban akarom tudni, az *én* feleségemet pedig az *én* ágyamban.

– Menj a pokolba!

Luc felhúzta az egyik szemöldökét.

– Még nem, szerelmem. Még nem.

Ana arca kipirult, a szeme szikrákat szórt.

– Azt képzeled, hogy feltételeket szabhatsz, én pedig jámboran engedelmeskedem?

– Nos, a *jámbor* nem egészen pontosan fejezi ki azt, amire számítottam.

Te jó ég! Még szórakozik is. Ana felállt, felkapta a táskáját, és sietve elindult a virágbolt felé. Jól tudta, hogy Luc lépést tart vele.

– Közlöm az ingatlanügynökkel meg a főnökömmel, hogy elbizakodott, öntelt hólyag vagy, és semmi jogod sincs ahhoz, hogy irányítsd az életemet.

– Apád meg hadd menjen a dutyiba!

Ana léptei elbizonytalanodtak, és olyan szúrósan tekintett Lucra, hogy egy gyengébb férfit biztosan letaglózott volna.

– Hogy van az, hogy mindig te alkotod a szabályokat?

– Mert megtehetem.

– Nekem pedig annyi választást hagysz, hogy vagy folytatom veled az életemet, a házasságomat, vagy apámra szabadítod az igazságszolgáltatást?

Semmi kétség nem fért hozzá, hogy Luc ezt is úgy tekintette, mint egy újabb üzleti ajánlatot.

– Már felfüggesztettem az állásából.

Ana úgy érezte, ebbe belepusztul. Az apjának odalesz minden esélye, hogy újra munkát kapjon Sydneyben, de talán az egész országban. Ezentúl könyvelőként sehol sem fogják alkalmazni.

– Gondolkodom a dolgon – nyögte ki végül az asszony.

Szédült, és azon igyekezett, hogy megpróbálja figyelmen kívül hagyni azt a végzetes pusztítást, amely csak az imént ment végbe az idegrendszerében. Luc tekintete kemény volt, és kérlelhetetlen.

– Kapsz rá egy órát.

Ana behunyta a szemét, majd újra kinyitotta, és nagyot sóhajtott.

– Az üzleti életben is ilyen ördögien kíméletlen vagy?

A kőkemény határozottság és a kíméletlen döntések tették Lucot az üzleti élet legrettegettebb tárgyalópartnerévé. A férfi most hallgatott, és Ana gerincén jeges borzongás futott végig.

Közben megérkeztek a virágbolthoz. Ana Luc felé fordult. Szemében ott villámlott a harag, ahogy a tekintetük találkozott, s ő szilárdan állta a férje sötét pillantását.

– Van néhány feltételem – szólalt meg határozott hangon.

Luc komoran nézett rá, és visszafogta magát, pedig még a lelket is szerette volna kirázni a feleségéből.

– Aligha vagy abban a helyzetben, hogy feltételeket szabj.

Vajon tudja, mennyire fáj Anának, amit tett?

Az asszony erőt vett magán, megszólalt, s közben az ujjain számolta a feltételeit.

– Azt akarom, hogy a szavadat add: soha nem próbálsz meg elválasztani engem a leendő gyermekemtől.

Luc lelkében megmozdult valami, egy érzés, melyet nem szándékozott a nevére nevezni.

– Megígérem.

– Hűséget várok el tőled.

– Az vagyok, amióta csak ismerlek.

Ana mélyen a szemébe nézett, szigorúan és komolyan, majd csendes kétkedése jeléül felvonta kissé az egyik szemöldökét.

– Nos, Céline szerint ez nem igaz – mondta halkan.

– Az pedig magától értetődik, hogy te inkább neki hiszel, mint nekem – vágott vissza a férj.

Ana úgy döntött, a keserű gúnyról ezúttal nem vesz tudomást.

– Most már csak egy dolog van hátra – folytatta. – Azt akarom, hogy mindezt okiratba foglald, és írd alá, mégpedig közjegyző jelenlétében, még mielőtt megadom neked a végső feleletet.

Ana a maga részéről ezzel be is fejezte, és mivel igencsak tartott a férje választától, villámgyorsan belépett a virágüzletbe. Luc megállt a kirakat előtt.

– Nem számítottam rád – szólította meg Anát az üzlet tulajdonosa.

Nagyon feszülten és hivatalosan csengett a hangja, pedig azelőtt mindig könnyed és barátságos volt. Ana ezért is Lucot okolta.

– Én hozom meg a döntéseimet, nem más – biztosította a főnökét nyugodt hangon.

A tulajdonosnő kitartóan meredt rá, hosszú másodpercekre csend telepedett közéjük, aztán a főnökasszony ismét megszólalt:

– Nem úgy festett, mint aki a *nemet* is elfogadja válaszul – bökött Luc felé a fejével, aki épp ekkor indult el a bolt elől.

Hát ezt jól látja, gondolta Ana.

– Kiveheted a ma délutánt, ha szeretnéd – folytatta a főnöknő. – Már telefonáltam a munkaközvetítőnek.

Ana mi egyébire is számíthatott volna?

– Visszatérsz vele Sydneybe?

– Talán igen.

Ana hátravitte a táskáját, belenézett a rendelésekbe, aztán munkához látott. Az összpontosítás volt a kulcsszó, de mindaz, ami történt, nagyon hirtelen jött, és ő most azon töprengett, mit is tegyen. Sok ötlete támadt, aztán mindet elvetette. Hová mehetne, hogy Luc soha ne találjon rá? Az apró pihék felborzolódtak a nyakszirtjén. Ha Luc magánnyomozót fogadott fel, akkor annak biztosan még tart a megbízatása. Ez hátborzongató volt, és hihetetlenül dühítette Anát. Kettejük játszmájában Luc tökéletes hozzáértésről tett tanúbizonyságot. Ám a játék még csak most kezdődött. Ana pedig ezt a játszmát szabályosan akarja lejátszani, vagyis a saját szabályainak megfelelően.

2. FEJEZET

Ana azon töprengett, vajon meddig tart, míg Luc megbeszél egy időpontot a közjegyzővel, és a megállapodás szerint elintézi a papírokat. Az ő befolyásával és kapcsolataival mindez aligha jelenthet nehézséget.

Az üzletben nagy volt a forgalom, sok telefonos megrendelés futott be, és sokan jöttek az utcáról is virágot venni. Ana éppen egy csokrot kötözött, szépen elrendezte a zöldet a virágok mellett, majd hozzálátott a csomagoláshoz, amikor ismét megszólalt a jelzőcsengő az ajtón. Önkéntelenül felkapta a fejét, hogy gépiesen, de kedvesen üdvözölje az új vásárlót, ám ebben a pillanatban vette észre, hogy Luc áll ott, s az ő ténykedését figyeli. A férfit ijesztő céltudatosság lengte körül. Anának minden idegszála megfeszült. Keze megállt a levegőben, mikor egymás szemébe néztek, aztán elfordította a fejét, és újra rendezgetni kezdte a fehér és rózsaszín szegfűszálakat. A csokrot masni díszítette, és befejezésül Ana egy kártyát helyezett el benne, majd mellé tette a címet tartalmazó cédulát. Amint elkészült, az asztalra helyezte a csokrot, ahol már ott sorakozott a sok kiszállításra váró virág.

– Végeztél? – kérdezte lágy hangon Luc.

Figyelmét azonban elterelte egy Ana copfjából kihullott hajtincs, melyet a neje igyekezett a füle mögé igazítani, hogy ne zavarja őt a munkában. Az asszony rideg pillantást vetett rá.

– Hatkor végzek.

Hirtelen nehéz lett a levegő a boltban. Luc tekintete dermesztően hideg volt.

– Szerintem ennél jobb kifogást is találhatnál.

– Te is láthatod, hogy sokan vannak.

Ana megnézte, mennyi az idő.

– Biztosan képes vagy értelmesen eltölteni néhány órát, Luc.

Csakhogy a férfi nem érzett valami nagy hajlandóságot arra, hogy holmi báb legyen Ana előre kidolgozott tervében.

– Egy órád van, Ana – közölte a feleségével halálos nyugalommal.

– Elment az eszed, kedvesem? – érdeklődött kíváncsian Ana főnökasszonya, miután Luc távozott.

– Alighanem igen – helyeselt Ana eltökélten.

– Vakmerő vagy. És én imádom, ha egy nő ilyen.

Valóban bolond volt, ha azt gondolta, hogy legyőzte Lucot. Igazán viszont akkor lenne örült, ha hozzájárulna, hogy kizárólag a férfi hozza a szabályokat.

– Nagyon szomorú leszek, ha elveszítelek, drágám. Hisz épp most kezdtünk igazán összebarátkozni – mondta a főnöknő.

– Még visszajöhetek – felelte Ana tréfás hangon, majd gyöngyöző kacagást hallatott.

– Kétlem, hogy a férjed újra elengedne. Most menj el nyugodtan! Egyedül is elboldogulok – kacsintott huncutul a főnöknő. – Egyáltalán nincs ellenemre, ha egy nő felzaklat egy férfit. Menj, tűnj el, mire visszajön a férjed.

– Te boszorka!

– Sok szerencsét, drágám! Ha bármikor erre visz az utad, gyere, köszönj be hozzám!

A főnöknő előhúzott egy borítékot a zsebéből.

– Itt a fizetésed. Tedd el, és légy jó!

Ana öt perc alatt a lakásához ért, és egyenesen a konyhába ment. Kivett egy ásványvizes palackot a hűtőből, letekerte a kupakját, és mohón ivott. Aztán a fürdőszobába ment, ledobálta a ruháit, és lezuhanyozott. Haját is mosott. Amint végzett, felkapott egy farmert és egy laza felsőt, majd úgy döntött, ezúttal tartózkodik a sminkelési rituálétól. Vizes haját törülközőbe csavarva nagy turbánt kötött a feje búbjára. Öt óra volt, amikor megszólalt a kaputelefon. Ana úgy érezte, a

gyomra bukfencet hány. Ez biztosan Luc. Senki más nem ismeri ezt a címet.

A férfi a ház portáján igazolta magát, aztán várta a liftet, hogy feljusson a felesége névtábla nélküli lakásáig. Ana vett egy mély lélegzetet, hogy nyugodtabbnak tűnjön, és már ment is, hogy beengedje Lucot. A férfi egész lénye félelmetesnek és vészjóslónak tűnt. Levette a zakóját, és az akasztóját az ujjára fűzve rádobta a vállára, a nyakkendője hiányzott, az ingén pedig kigombolta a felső gombokat, még az ingujját is felgyűrte a csuklója fölé. Ez lezser megjelenést kölcsönzött neki, ami rácáfolt az eddig ismert, szándékosan titokzatos stílusú Lucra.

Ana vakmerően közönyösséggel viszonzta a férfi pillantását, és ügyet sem vetett hevesen dobogó szívére.

– Visszautasítom, hogy úgy bánj velem, mint egy otthonról elszökött gyerekkel, akit a szülei igrkekeznek hazavonszolni. Nem vagy az apám.

Lucnak arcizma sem rándult.

– Nem kezdhethénk előlről? – kérdezett vissza hűvösen.

– Ebben az életben biztosan nem.

A férfi tekintetével bebarangolta felesége formás, karcsú testét, majd sötét szemével szigorúan meredt Anára.

– Csak a történeti hűség kedvéért jegyzem meg, hogy a kapcsolatom veled aligha mondható atyainak.

Luc nyugodt beszédstílusa csillapította Ana pillanatnyi dühét.

– Szabályokat állítasz fel, és elveszed a döntési jogomat – mondta, és közben elnézte, hogy a férfi még mindig az ajtóban áll.

– Választási lehetőséget kaptál – javította ki őt finoman Luc.

– Igen, azt aztán kaptam – vágta rá a felesége, és közben kék szeme jeges villámokat szórt. – Egyetlen lehetséges döntéssel.

Luc belépett az előszobába, és becsapta az ajtót.

– Elmagyaráznád, vajon hogyan csinálhattam volna másként? Van valami ötleted?

Ana becsukta a szemét, majd gyorsan újra kinyitotta.

– Elég nyilvánvalóvá tetted számomra, hogy csak a születendő gyermekem a fontos.

Látta, hogy a férfi benyúl a zakója belső zsebébe, és egy borítékot húz elő, majd átnyújtja neki.

– A hivatalos dokumentum, ahogy kérted.

Ana gyűlölte az okiratokat, de sajnos nem látott más lehetőséget. Luc a jogással hozzátetett néhány kiegészítést, hogy kizárjon minden eshetőséget... jó néhány egyéb eshetőséget. Viszont ettől egy cseppet sem vált könnyebbé Ana számára, hogy aláírja azt a papírt. De azért megtette. Luc kinyújtotta a kezét, elvette az iratot, majd visszacsúsztatta a zakója belső zsebébe.

– Rendelni szeretnél valami ennivalót, vagy szívesebben mennél étterembe?

– Azt hittem, már egyenesen indulsz is vissza... – Ana kivárt, egyszerűen képtelen volt kiejteni a szót: *haza*. – ...Sydneybe – vágta ki magát.

– Megyünk. Mi ketten. Együtt – tette hozzá Luc halkán. – Neked pedig enned kell.

– Ez a gondoskodás igazán megható.

Ana hosszan, révedezően nézett a férjére. Az elmúlt kilenc napban sokszor gondolt a szép, magas férfitestre, a megfeszülő inak és izmok látványára. Emlékezett, hogy milyen volt vele, amint csupasz bőrük szinte a teljes testükön összeért. Ahogy szeretkeztek, az valami földöntúli élmény volt.

Ana megismerte az egyoldalú szerelmet a férje oldalán. Soha, de soha nem akar még egyszer ilyet, amíg csak él. Még azt is szívesebben elfogadná, hogy Luc szíve Emma – az első felesége – miatt zárul be előtte, mert akkor remélheti, hogy a férfi érzelmei idővel elmélyülnek majd iránta.

Egyszerű felbukkanására azonban semmiképpen sem számított. Most pedig itt van a születendő gyermekük... Luc meg akarja menteni a házasságukat? Ám ahhoz bizalom és őszinteség kell. Vajon elegendő ehhez a férfi adott szava és a hitelesített iratok? Elvégre a szavak csak szándékot fejeznek ki, és könnyedén visszavonhatók, ha nem áll ott mögöttük a becsület.

– Készen állsz?

A bársonyos hangú kérdés hirtelen megszakította Ana gondolatmenetét, és mintha gyomorszájon vágta volna, hirtelen visszatért a valóságba.

– Nem – felelte némi daccal a hangjában.

A férfi egyre türelmetlenebb lett.

– Mégis meddig csomagolsz még?

Ana néhány ruhát hozott csak magával, vett is egypárat meg apróbb személyes dolgokat, melyekkel a lakást dobta fel, de azoknak úgysem lenne helyük Luc elegáns kastélyában.

– Tizenöt percen belül megvagyok – vont a vállát hányavetien.

Aztán szó nélkül átment a hálósobába, az üres táskát a székre tette, és elkezdte berámolni a holmiját. Luc kiment a konyhába, kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját, kivett egy üveg ásványvizet, aztán kiitta az egészet. Kicsit később fogta a mobiltelefonját, gyorsan beütött néhány számot, majd utasította a pilótáját, hogy készüljön fel a repülésre.

Nos, eljött az idő. Ana határozottan úgy döntött, hogy semmi értelme tovább késleltetni az elkerülhetetlent. *Ne nézz vissza*, mormolta magának, amint lement a férje mellett. Luc a csomagtartóba tette Ana táskáját, mialatt a neje becsusszant a hátsó ülésre. Aztán a férfi beindította a kocsit, és kiállt a parkolóból. Egy olyan jó nevű éttermet választott, ahová jó előre asztalt kellett foglaltatni. Anának viszont teljesen elment az étvágya. Az előételből falatozott egy kicsit, a művészien feltálalt főfogásból alig evett, végül friss gyümölcsöt kért édesség helyett.

– Nem vagy éhes, Ana?

– Nem – felelte a nő közönyösen.

Ismerve felesége ízlését, Luc Anának teát, magának pedig kávéét rendelt.

Jókora elszántság kellett hozzá, hogy az asszony nyugalmat színelve belekortyoljon a teába, és megkönnyebbült, mikor a férje a számláért intett. Háromnegyed óra elteltével maguk mögött hagyták a főutat, és beszálltak az osztályon felüli magánrepülőbe, melynek lágy motorzaja felerősödött emelkedés közben.

Ana nagyon lassan, csak percek múlva fogta fel igazán, hogy valóban meghozta ezt a döntést. Emelkedni kezdenek, mint egy nagy ezüstmadár. Hihetetlenül gyorsan leszállt az este, és nem maradt más látnivaló, mint az unalmas koromsötétség. Ana nem akart beszélgetni. Egyszerűen hátradőlt az ülésen, és behunyta a szemét. Ezzel a módszerrel azonban nem tudta kirekeszteni kavargó gondolatait. Az, hogy ő néhány napig távol volt, sajnos semmin sem változtatott. Minden maradt a régiben. Amit elért, az képletesen szólva csupán annyi volt, hogy késleltetett egy kivégzést. Ki fog életben maradni? A feleség vagy a szerető?

– Jó reggelt, Mrs. Dimitriadesz!

Ana viszonzta a köszönést, és bágyadtan rámosolygott Petroszra, miközben beszállt a hátsó ülésre. A sofőr hamarosan becsatlakozott a repülőtérről a város felé özönlő forgalomba. Ilyen késő éjjel biztosan kellemes lesz Vauclose-ban, a kastélyban, gondolta Ana, majd visszasüppedt a puhán kárpitozott ülésbe, és a körülöttük levő várost figyelte. Ragyogó fények, színes neonreklámok villogása, egy világváros néma zaja vette körül. Neki ez volt az *otthon*, itt született és nevelkedett. Most hirtelen eső kapta el őket, szinte ömlött a víz a szélvédőre, alig lehetett látni.

Vauclose felkapott negyed volt, gyönyörű kilátással a kikötőre. Az elegáns, kétszintes kastély végtelenül lenyűgöző látványt nyújtott boltíveivel, árkádjaival, csúcsos ablakaival és csodás kupoláival. Remekül karbantartott parkban terült el, melyben művészi igénnyel metszett növények sorakoztak. Mind Petrosz tehetséges kezének munkáját dicsérte. Petrosz afféle mindenes volt itt, a garázs feletti kis lakásban élt.

Az autó megállt az ajtó előtt, és Ana igyekezett kiszállni, mielőtt Petrosz előzékenyen kiségette volna. Így elkerülhette, hogy a mindenes észrevegye erőtlenségét és sápadtságát.

Aztán türelmesen állt, míg Luc kikapcsolta a riasztóberendezést, és kinyitotta a zsalukat. A férje szélesre tárta előtte a nagy, dupla ajtót, és Ana besétált rajta. A márványpadlón színek kavalkádja kígyózott, a falakat egy sereg méregdrága festmény ékesítette. A hall és az étkező jobbra esett, balra pedig barátságos szobákat és egy tágas dolgozószobát lehetett látni. A legfőbb látványosság

azonban a széles márványlépcső volt, mely felvezetett az emeletre, ahol négy önálló lakosztály kapott helyet, hálószobával és saját nappalival.

– Felszolgálom a frissítőket – mondta Petrosz rögtön azután, hogy becsukta az ajtót, majd távozott.

– Miattam ne fáradjon! – sietett közölni kedvesen Ana.

Nem volt hajlandó ugyanis fenntartani a látszatot. Luc követte őt, mire a nő megfordult, hogy a szemébe nézhessen.

– Nagyra értékelném, ha saját szobát kaphatnék.

Luc arckifejezése változatlan maradt.

– Nem.

– Hogy érted azt, hogy... *nem*? – lobbant fel a harag lángja hirtelen a nő szemében.

– Azt hittem, hogy a válaszom elég egyértelmű.

– Nem akarok egy ágyban hálni veled.

– Talán nem... ma éjjel – javította ki őt gyengéden Luc, és lomha nyugalommal előrement, a felesége csomagjával a kezében. Ana némán és tehetetlenül bámulta, hogy a férje beviszi a holmiját a közös hálószobába, és néhány másodperc múltán üres kézzel jön ki onnan.

Ana neki akart rontani. Utálta a férfi erejét, hatalmát és a saját tehetetlenségét, mert képtelen volt bosszút állni rajta. Csapdába esett. Megfogant benne egy gyermek, és ez láthatatlan, de erős szállal köti össze őket.

– Menj a pokolba, Luc! – vágta oda keserűen.

A férfi megállt, és megfogta Ana állát úgy, hogy a nő véletlenül sem kerülhette el szenvedélyes tekintetét.

– Óvatosan, szerelmem! Talán kísértésbe esem, és téged is magammal viszlek oda...

Ana szeme kikerekedett a furcsa fenyegetés hallatán.

– Nem ijedek meg egykönnyen.

Keskeny mosoly jelent meg Luc arcán.

– Ez az egyik legvonzóbb tulajdonságod.

Aztán elengedte Anát, és a lépcső felé tartott. Nyilván érdeklődni fog Petrosznál az üzenetek iránt, aztán lebonyolítja a szükséges telefonhívásokat, belekukkant a számítógépére érkezett levelekbe, és elintézi a fontos teendőket. Mindez csupán fél órát vesz majd igénybe, vagy talán egy kicsivel többet.

Ana belépett a hálószobába, ám egypár lépés után megtorpant. Semmi sem változott. A hatalmas méretű franciaágy a sötét, gazdagon díszített paplannal és a megszámlálhatatlan mennyiségű párnával vonzotta a tekintetet. A berendezés tökéletesen harmonikus volt. Gardróboszobából is kettő állt a bentlakók rendelkezésére. Gazdagon párnázott kanapé meg egy pompás fésülködőasztal tette teljessé a szobát, melynek tervezésekor a kényelem és az örömszerzés volt a cél. Ana hirtelen úgy érezte, mintha egy tollpihe simogatta volna végig a gerincét, és magában átkozódott, amiért engedte, hogy gyalázatos módon feltörjenek az emlékek, amelyek eszébe juttatták, hogy miket is csináltak ők itt ketten a férjével, e szoba falai között. Vad, kéjesen gyönyörteljes és szégyentelen dolgokat...

Odament az ágy lábánál heverő, kárpittal bevont zsámolyhoz, felemelte róla a csomagját, aztán komótosan átsétált egy másik szobába, ahol kipakolta a túlméretezett pólóit és a szépítőszereit. Telefonálnia kellene az apjának, aztán meg a húgának, és szólni, hogy itthon van. Bár ha valamelyikük úgy döntene, hogy felhívja őt, akkor a mobilján keresné. Egyébként is holnap több ideje lesz rá, hogy értesítse őket a hazaérkezéséről. Most nem vágyott másra, csak hogy levetkőzhessen, és ágyba bújhasson. A fejében kavargó ezer gondolat miatt nem remélte, hogy hamar álomba merül. Tévedett. A küzdelmek, a nap eseményei kimerítették, és abban a pillanatban elaludt, amint a feje a párnára ért.

Másnap reggel lassan ébredezett, kellemesen lebegve, így egypár kábult másodpercig fogalma sem volt róla, hogy hol van, majd hirtelen minden egyszerre zúdult rá... A szeme tágra nyílt, amikor észrevette, hogy a nagy hálószobában van, a nagy franciaágyban, ráadásul egy sötét hajú férfi feje

pihen a párnán, közvetlenül mellette. Hogy kerül ő ide, amikor tegnap még...?

– Mélyen aludtál – szólalt meg Luc vontatottan, aztán elfordította a fejét, és felült. Ana becsukta a szemét, majd inkább mégis kinyitotta. A férje teste kínzóan kívánatos látványt nyújtott. Szinte ellenállhatatlanul vágyott rá, hogy átkulcsolja a férfi tarkóját, és ajkával birtokba vegye az ajkát. Végül megfegyelmelte magát. Haragra gerjedt, és a férjére irányította minden dühét.

– Ehhez nem volt jogod!

– Dehogynem.

Luc felemelte a karját, és kisimított egy hajtincset a felesége arcából. Ana átgurult az ágy másik oldalára. Olyan messze akart kerülni a férfitől, hogy az ne érhesse hozzá.

– Engedj el! Hagyj elmenni!

– Nem.

Ana kitört, és kis vadócként viaskodni kezdett vele, erre Luc szorosán magához ölelte. Nem igazán ezt akarta, állapította meg magában a nő. Nagyon közel voltak egymáshoz, túlságosan közel. Ana végre ráéismélt, hogy az agya és az érzékei teljesen külön úton járnak. Ez a felfedezés olyannyira elsöprő erejű volt, hogy nem bírta elviselni, és csak nézett maga elé mozdulatlanul, elismerve, hogy a harca teljesen hiábavaló.

– Ne! Kérlek.

Ez most olyan szívből fakadó kérés volt, hogy megindította a férfit. Olyan mélynek látta a felesége tekintetét, hogy úgy érezte, bele tudna fulladni. Az érzéseit csak felerősítette Ana sebezhetősége, és mindez Luc velejéig hatolt.

A nő ajka megremegett. Luc csak figyelte, hogyan küzd, hogy visszanyerje az önuralmát. A szeme nem hazudott, könnyfátyol borította, melynek egy elszökött cseppje végiggurult az arcán, le egészen a szája vonaláig. Luc bámulatos gyengédséggel simította le a neje arcáról a könnycseppet, aztán lehajtotta a fejét, és megpuszilta Ana arcát, hogy még a nyomait is felitassa a könnyeknek. Keze végigsiklott felesége karján, majd a tenyere megpihent a csípője vonalán. Közös gyermekük fejlődik ott bent, egy piciny magzat, aki erőt és energiát szív magába. A picike élet pusztá létezése annyira magával ragadta Lucot, mint semmi más a világon.

– Gyere, zuhanyozzunk együtt! – javasolta Anának.

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet.

Luc nem tudhatta, hogy a feleségének milyen nehezére esett visszautasítania ezt az ajánlatot. Ha viszont most könnyelműen visszatér a kapcsolatukba úgy, mint régen, akkor a férje azt gondolhatja, hogy megbocsátotta neki az érzelmi zsarolást, pedig azt ő mindig is gyűlölte. Meg aztán itt van még Céline is... a drága.

Ana sikeresen kicsusszant Luc karjából, de persze tudta, hogy csak azért, mert a férfi elengedte. Keresett egy pár tiszta fehérneműt, majd a gardróbba ment. Negyedóra múltán már lezuhanyozva, vasalt nadrágban, sportingben összehasonlíthatatlanul jobban érezte magát, így hát felkapta a válltáskáját, és könnyedén lefutott a lépcsőn a konyhába, ahol Petrosz épp Benedict-tojást készített, és frissen örölt, lefőzött kávé isteni illata szállt.

– Luc az ebédlőteremben van. Csatlakozhatna hozzá – mosolygott Anára kedvesen Petrosz. – Elkészítettem a gyógyteáját.

– De én jobban szeretem a...

– Igen, de a koffein egyáltalán nem való kismamáknak.

Ana felhúzta az orrát, de érezte, hogy kissé jobb lett a hangulata. Irtózatosan megéhezett, és elcsent egy pirítóst a tartóból, amelyet Petrosz épp most helyezett a reggeli étkek közé, az ételszállító kiskocsira. Beleharapott a kenyérbe, aztán zsákmányolt egy szép, friss epret, és bedobta a szájába. Mindkét kezét a kiskocsi fogantyújára tette.

– Akarja, hogy áttoljam?

– Ejnye-ejnye, asszonyom – mondta Petrosz olyan szemrehányóan, hogy kiérdemelt vele egy széles mosolyt –, természetesen nem.

– Nem gondolja, hogy szólíthatna Anának? Hagyja ezt az asszonyomozást! – incselkedett vele kedvesen a nő. – Hiszen majdnem olyan fiatal vagyok, hogy a lánya lehetnék.

Petrosz kihúzta magát.

– Ön a munkaadóm felesége.

Ana kislányos csintalansággal nevetett egy nagyot.

– Petrosz, maga Lucot a keresztnévén szólítja, és nem Dimitriadesz úrnak.

– Már nagyon régóta ismerjük egymást.

– Szóval akkor hány évet kell várnom, míg megtisztel, és abban a kegyben részesít, hogy engem is a keresztnévemen szólít?

– Öt évet – felelte kimérten Petrosz, majd roppant gyakorlott mozdulatokkal rápakolta a pirított baconszalonna-szeleteket a tojásokkal együtt az előmelegített tányérokra, és mindezt a kiskocsira tette. – Legalább annyit.

– Nos, ebben az esetben viszont nekem kell tolnom a kocsit.

A barátságos ebédlő a ház hátsó felében volt, az úszómedencére nézett, és mindig bevilágította a reggeli napsütés.

– A reggeli előállt.

Luc az asztalfőn ült, az aznapi lapokat futotta át, és egy fél csésze kávé gőzölgött mellette. A zakóját a széke támlájára, a nyakkendőjét pedig a zakó tetejére dobta. Az aktatáskája és a hordozható számítógépe a padlón hevert, nem messze tőle. Felemelte a tekintetét az újságból Ana hangjára, és kedélyesen nézte, ahogy a neje a kocsival bajlódik. A napilapot összehajtogatta és letette.

Ana átpakolta a tányérokot az asztalra, töltött friss kávé, teát, aztán kihúzott egy széket magának, és leült. Pirítóst meg tojást rakott a tányérjára. Mennyei, gondolta magában az első harapás után. Senki más a világon nem készíti ilyen remekül a Benedict-tojást, mint Petrosz.

– Gondolom, ma délelőtt felhívod az apádat és a húgodat, Rebekát.

– Igen. Apát azonnal, amint végeztem a reggelivel – mondta, s közben belebökött a tojásba a villájával –, aztán bemegyek az üzletbe.

– De ugye nem dolgozni?

Volt egy kis utasításszaga annak, ahogyan ezt Luc kérdezte, és Ana keze megállt a levegőben.

– De, persze hogy dolgozni.

– Semmi szükség arra, hogy dolgozz.

– Most kizárólag a mai napról beszélünk?

– Nem, úgy általában.

– Azért, mert babát várok? – Ana hangja is nyugodt maradt.

– Semmi értelmét nem látom, hogy egész nap, hosszú órákon át talpon légy, és jól kifáradj estére.

A nő gondosan elrendezte az evőeszközöket, és odébb tolta a tányért.

– Szerinted helyesebb lenne, ha társasági ebédeken jelennék meg, jó sokat vásárolgatnék, és minden délutánt pihenéssel töltenék?

– Lehetnél csendestárs, és Rebeka mellé felvennétek egy segédet.

– Nem.

– Nem lehetőségeket sorolok én itt neked!

A férfi hangja dühösnek tűnt, de Ana nem foglalkozott vele.

– Ne próbálj befolyásolni, Luc! – A szeme rideg gyémántkékre váltott a hirtelen indulattól. – Úgysem tudsz.

– Fejezd be a reggelidet!

– Elment az étvágyam. – Az asszony felállt, és az asztalra dobta a textilszalvétát. – El kell intéznem néhány telefonhívást.

Luc elkapta a karját, megakadályozta, hogy hadakozzon vele, és nem volt kétséges, hogy ha Ana ellenkezik, még erősebben szorítja majd.

– Mondd meg Rebekának, hogy vegyen fel valakit maga mellé, a helyedre!

Akik jól ismerték ezt a férfit, mind átsiklottak volna a lány hanghordozás felett, és észrevették volna benne a ragadozó kétes nyugalmát, azt az átmeneti, támadás előtti, félelmetes meglapulását.

– Vagy én teszem meg. – Luc kivárt egypár pillanatig. – Közben ne feledkezz el róla, hogy a

boltban töltött időd ne legyen több a feltétlenül szükségesnél!

– Menj a pokolba!

A férfi tekintete valósággal vérfagyasztó volt.

– Ne feszítsd túl a húrt, Ana!

A nő nem felelt. A férje elengedte a karját. Ana méltóságteljes hallgatásba burkolózott, kiment a teraszra, majd tett néhány lépést a kert felé. Ott aztán elővette a telefonját, és felhívta az apját. Tudatta vele, hogy hazatért. Az apja azt javasolta neki, hogy ebédeljenek együtt, de ne ma, mert egy halaszthatatlan tárgyalás miatt a holnapi nap alkalmasabb lenne. Az apja zaklatottnak és gondterheltnek tűnt. Gyötri a lelkiismeret? – tűnődött Ana. A fenébe is! Választ kell kapnia, vagy legalább megtudnia az okot. Egy olyan férfi, aki közismert a hűségéről és becsületességéről, hogyan tehet ilyen szörnyűséget? Ez sehogyan sem fér össze a jellemével. Anának az apjától kell hallania a történetet, személyesen. Sajnos azonban kénytelen volt beletörődni, hogy ez nem ma lesz.

Aztán ugyanazon az úton, amelyiken kijött, visszasétált a házba.